

Arrest

nr. 212 593 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Merlostraat 6B / 49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. C. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 november 2017 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in functie van gezinshereniging met haar Armeense echtgenoot die in België verblijft.

1.2. Op 3 juli 2018 werd de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 17/11/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H. A., geboren op 26/12/1987, van Armeense nationaliteit, om haar echtgenoot in België, A. V., geboren op 31/01/1976, van Armeense nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet;

Overwegende dat, ter staving van de inkomsten van meneer A. V. als zelfstandige, enkel een boekhoudkundige balans van 2016 werd voorgelegd;

Overwegende dat dit document door de boekhouder van meneer A. werd opgemaakt en dat de boekhouder zich hiervoor baseert op de informatie die meneer A. hem bezorgt. Dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat dit document door de federale administratie werd gecontroleerd. Dat er derhalve geen geloof kan worden gehecht aan dit document;

Overwegende dat het document bovendien geen bewijs van recente inkomsten betreft. Het heeft namelijk betrekking op de inkomsten van 2016;

Bijgevolg wordt onvoldoende aangetoond dat meneer A. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

«Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht ;

Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;

Niet-naleving van de waarborgen voorzien in 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de Kinderrechten ;

DOORDAT :

1°/Volgens de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken :

«Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet «

« Overwegende dat, ter staving van de inkomsten van meneer A. V. als zelfstandige, enkel een boekhoudkundige balans van 2016 werd voorgelegd ; »

« Overwegende dat dit document door de boekhouder van meneer A. werd opgemaakt et dat de boekhouder zich hiervoor baseert op de informatie die meneer A. hem bezorgt. Dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat dit document door de federale administratie werd gecontroleerd. Dat er derhalve geen geloof kan worden gehecht aan het document. »

« Overwegende dat het document bovendien geen bewijs van recente inkomsten betreft. Het heeft namelijk betrekking op de inkomsten van 2016 »

« Bijgevolg wordt onvoldoende aangetoond dat meneer A. V. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt de visumaanvraag geweigerd. »

TERWIJL :

1°/Dat de vervoegde persoon bevestigt een activiteit als zelfstandige uit te baten te Mechelen, - dat dit reeds blijkt uit ingediende documenten en ook uit de bijlagen (namelijk de stukken 6-7-8) ;

Dat deze zelfstandige moeilijk al zijn (maandelijkse) verkoopfacturen van diverse jaren kan overmaken - hetgeen zou ingaan op de discretie van de handhaving en weinig respect ten aanzien van zijn cliënteel – om te bewijzen dat hij voldoende verdient : hij maakt goede winst zelfs na aftrek van al zijn privé-kosten, en ligt ver boven de 120 % van het leefloon ;

Dat het in het kader van een zelfstandige activiteit meestal een tijdje duurt vooraleer bij de Administratie ingediende boekhoudkundige cijfers worden gecontroleerd ;
In het huidig dossier werd de visum-aanvraag op 27 oktober 2017 ingediend : in principe zijn op die datum enkel de boekhoudkundige cijfers van de inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017) gekend ;

Het is een onmogelijke zaak om op die datum (27.10.2017) gecontroleerde cijfers van de fiscale Administratie te kunnen voorleggen, met betrekking tot de inkomsten van 2017 (aanslagjaar 2018) want Dienst Vreemdelingenzaken uit specifieke twijfels over door een boekhouder overhandigde cijfers, en zouden die eerst moeten gecontroleerd worden door een administratie om ze te kunnen aanvaarden ;

In die omstandigheid kunnen er dus moeilijk andere cijfers overhandigd worden dan deze met betrekking tot de ondernemings-activiteiten van het jaar 2016 ;

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de beslissing aanhaalt dat de heer A. V. enkel een boekhoudkundige balans van 2016 voorlegde, dan kan dit moeilijk anders in werkelijkheid ;

2°/Wanneer DVZ aanhaalt dat de boekhouder van de heer A. V. zich baseert op informatie die deze laatste hem bezorgde dan is dit normaal, doch de boekhouder heeft ook zijn beroeps- en deontologische verplichtingen : hij moet nagaan of de aan hem overhandigde documenten en cijfers met de werkelijkheid overeen stemmen vooraleer hij die kan verwerken ;

3°/Anderzijds ziet de belanghebbende niet in hoe het noodzakelijk is dat de voorgelegde cijfers door de federale administratie worden gecontroleerd : de federale administratie controleert in functie van een vooropgesteld computerprogramma in die of die economische sector, en dan nog meestal gebeurt een controle over een drietal – vijftal achtereenvolgende jaren ;
In die optiek van Dienst Vreemdelingenzaken is het moeilijk up-to-date cijfers over te maken, die bijvoorbeeld nog niet zouden gecontroleerd zijn geweest door de een of andere Administratie !

Soms is er maar een controle alle drie tot vijf jaar, dus onmogelijkheid - in het huidig geval van belanghebbenden - om zoals DVZ in haar beslissing het wil voorleggen van een bewijs van een controle te verkrijgen ;

Daarbij gebeurt het uiterst zelden dat een belastingbetaler (onafhankelijke, functionaris, beidende) zelf om een controle vraagt, en dan nog kan het lang duren vooraleer men bij U aanklopt - tenzij vermoeden van fraude of witwassen van geld ;

Dit neemt niet weg dat een uit de boekhouding door een ondernemer en/of zijn boekhouder voorgelegd document toch een bewijswaarde heeft, waarmee wettelijk dient rekening mee gehouden te worden ;

4°/Dienst Vreemdelingenzaken wil insinueren dat er geen bewijs is dat dit document door de federale administratie gecontroleerd werd :
maar blijft zeer vaag : er is gebrek aan nauwkeurigheid : welke federale administratie moet controleren om te beslissen of een document als bewijs kan fungeren : de fiscale administratie ?
De sociale administratie of één der diverse sociale inspecties ? De economische zaken of hun inspectiediensten ? En nog tal van andere ;

Indien DVZ het zou hebben over de fiscale administratie, het is niet omdat een balans bijvoorbeeld gecontroleerd wordt in één aspect van de rekeningen, dat er achteraf geen andere aanslag kan

plaatsvinden: dat de geloofwaardigheid van een document soms te zien is in het licht van het belang en het doel dat men nastreeft bij het gebruik ervan ;

Dat in het kader van dit dossier blijkt dat boekhoudkundige gegevens gecontroleerd werden door fiscale Administratie van Mechelen – het blijkt dat de door de boekhouder overhandigde cijfers juist waren – nu is het dossier naar de centrale fiscale Administratie te Brussel, en belanghebbenden zijn het antwoord afwachtend : er werden diverse rappels gedaan doch in deze verlofperiode, dient wat geduld uitgeoefend te worden preciseert de Administratie ;

5°/Ter vervollediging van dit dossier voegen belanghebbenden nog een attest loopbaan van 27 juli 2018 uitgaande van Xerius Sociaal Verzekeringsfonds, Stationsstraat, 61 te 2800 Mechelen, aangaande V. A. waarop vermeldt staat dat de sociale bijdragen van 2017 volledig werden betaald (stuk 6) ;

Voegen eveneens de historiek van de aan XERIUS betaalde kwartaalbijdragen als zelfstandige in (stuk 7) en de listing van de in 2017 opgemaakte verkoopfacturen aan de BVBA L. A - ten bedrage van 63.540 euro (stuk 8) ;

Uit het voorgaande kan zeker afgeleid worden, dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat de echtgenoot van verzoekster, over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, en dat gezien hij een dynamische zelfstandige is, zeker geenszins beoogt ten laste te vallen van openbare overheden : hij wil zijn toekomst nog actiever opbouwen ;

Besluit :

Dat om reden dat een Administratie nog geen beslissing zou genomen hebben aangaande ingediende cijfers, dit geen voorwendsel mag zijn om tot weigering van een visum-aanvraag te beslissen, gezien tal van andere elementen in rekening kunnen gebracht worden door belanghebbende partijen, om aan te tonen dat zij over een inkomen beschikken dat ver boven de 120 % leefloon grens ligt ;

Dat er nu risico bestaat van splitsing van een familiekeren, dat dit ingaat tegen het voormeld artikel 8 van het EVRM, dat het fundamenteel respect van het privé- en familiaal gezinsleven poneert en wat zeker niet in het belang van een pasgeboren kind is, welke zeker dient opgevoed te worden door beide ouders, en welke de warmte en aanwezigheid van haar beide ouders nodig heeft ;

Dat betrokkenen een navolgend schrijven zullen sturen naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen/Dienst Vreemdelingenzaken eens verdere gegevens van de Administratie bekomen worden, en eventueel nuttig kunnen zijn voor dit dossier ;

Dat eveneens kopij van het dossier aangevraagd werd bij de Dienst publiciteit van de Administratie/bij DVZ doch tot nogtoe werd niets bekomen : het antwoord was van DVZ : er moet gewacht worden - bijkomende gegevens zullen- hoogstwaarschijnlijk binnen één à twee maanden kunnen ingediend worden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;”

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoekster met een schrijven van 19 september 2018 een bijlage aan het verzoekschrift toevoegt. Hieruit blijkt dat zij een punt [6°] aan haar middel wenst toe te voegen waarbij het aanslagbiljet in de personenbelasting en de aanvullende belasting voor de inkomsten van 2016 (aanslagjaar 2017) van de referentiepersoon wordt voorgelegd. Hieruit blijkt dat de brutowinst van de zaak van de referentiepersoon als zelfstandige 28.450 € bedraagt, zodat zijn netto-inkomen in 2016 15.257,94 € bedroeg. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster dit stuk niet bij de beoordeling van de visumaanvraag heeft voorgelegd aan het bestuur zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden. Verder wijst verzoekster op het feit dat zij een notariële akte van de aankoop van een huis voorlegde. In de mate verzoekster met dit aanvullend stuk een nieuwe grondslag geeft aan haar middel, betreft het een nieuw middel dat niet werd aangevoerd in het oorspronkelijke verzoekschrift en derhalve onontvankelijk is.

Wat betreft de ingeroepen schending van het ‘objectiviteitsbeginsel’ beperkt de verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een loutere vermelding van dit beginsel, zonder toe te lichten op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Evenmin licht de verzoekende partij toe waaruit de beoordelingsfout zou bestaan of welke concrete ‘kinderrechten’ zij geschonden acht. Het middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk op grond van welke determinerende motieven deze werd genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Met name werd geoordeeld dat onvoldoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. De bijgebrachte boekhoudkundige balans van 2016 werd immers enerzijds niet bewijskrachtig bevonden, gelet op het ontbreken van bewijs van controle door de federale administratie, anderzijds werd vastgesteld dat het geen bewijs van recente inkomsten betrof. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing en inhoudelijke kritiek formuleert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze schending dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet stelt een bestaansmiddelenvereiste, met name:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werden door verzoekster – als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon – de boekhoudkundige cijfers van de inkomsten 2016 overgemaakt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Overwegende dat dit document door de boekhouder van meneer A. werd opgemaakt en dat de boekhouder zich hiervoor baseert op de informatie die meneer A. hem bezorgt. Dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat dit document door de federale administratie werd gecontroleerd;

Dat er derhalve geen geloof kan worden gehecht aan het document;

Overwegende dat het document bovendien geen bewijs van recente inkomsten betreft. Het heeft namelijk betrekking op de inkomsten van 2016;

Bijgevolg wordt onvoldoende aangetoond dat meneer A. V. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt de visumaanvraag geweigerd.”

Verzoekster werpt op dat ten onrechte werd geoordeeld dat onvoldoende werd aangetoond dat de vervoegde persoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Zij is van mening dat de neergelegde boekhoudkundige balans van 2016 een bewijswaarde heeft waar rekening moet mee gehouden worden. Het bestuur stelde evenwel vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan het neergelegde document, omdat dit document door de boekhouder van de referentiepersoon werd opgemaakt op basis van de verklaringen van de referentiepersoon.

Waar verzoekster aanvoert dat het onmogelijk was om gecontroleerde cijfers van de fiscale administratie voor te leggen van het aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016), stond het de referentiepersoon vrij de inkomsten van zijn zaak op een andere wijze aan te tonen, weze het met zijn belastingaangifte van 2016, al dan niet in samenhang met de fiscale aanslagen van vorige jaren, of aan de hand van recentere stukken die zijn actuele bedrijfsinkomsten kunnen aantonen. De Raad stelt verder dat van een aanvrager van een visum redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad acht *in casu* in die omstandigheden het oordeel, dat verzoekster geen afdoende zicht biedt op het netto-inkomen van de referentiepersoon, niet kennelijk onredelijk. Nu aan de hand van de door verzoekster overgemaakte stukken geen zicht kon worden geboden op het huidige netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te maken.

Waar verzoekende partij op basis van de bij het verzoekschrift neergelegde documenten (attest loopbaan 2018, kwartaalbijdragen aan XERIUS en verkoopfacturen) de zelfstandige activiteiten van de referentiepersoon wenst aan te tonen, merkt de Raad op dat deze gegevens pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden aangevoerd. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij rekening zou houden met stukken waarvan zij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben.

Verzoekster maakt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het staat buiten betwisting dat verzoekster niet eerder tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing strekt er evenmin toe een einde te stellen aan enig recht op verblijf. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu voert verzoekster als concreet element aan dat zij op 18 juli 2018 in Yerevan is bevallen van een dochter M. De Raad ziet niet in, noch licht verzoekster toe, op welke wijze het enkele gegeven dat verzoekster, die nog steeds in Armenië woont, in Armenië is bevallen van een dochter, dient te leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Ook het feit dat haar man in België een handelszaak heeft, volstaat niet om hiertoe te besluiten.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1, van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een

familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Op het moment van de bestreden beslissing (*d.d.* 3 juli 2018) was er nog geen sprake van een familiekeren waarbij het belang van een pasgeboren kind in rekening gebracht diende te worden. Het kind was immers nog niet geboren. Evenmin bracht de verzoekende partij bij haar aanvraag of voor het ontvangen van de beslissing enig bewijs van zwangerschap aan. Bijgevolg was het onmogelijk voor de verwerende partij om hiermee rekening te houden bij de beslissing. De verwerende partij hield bij het nemen van de bestreden beslissing rekening met alle stukken die voorgelegd werden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond aangevoerd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT